

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1867/2553

พนักงานอัยการจังหวัดสงขลา โจทก์ นายกฤษดา สุขเอียดจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 63, ป.อ. มาตรา 371, ป.อ. มาตรา 95, ป.วิ.อ. มาตรา 195, ป.อ. มาตรา 339, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 78, ป.อ. มาตรา 29

ย่อ / หลักกฎหมาย

จำเลยใช้อาวุธมีดปลายแหลมจี้ผู้เสียหายและเอาโทรศัพท์เคลื่อนที่ของผู้เสียหายและรถยนต์ของบิดาของผู้เสียหายที่อยู่ในความครอบครองของผู้เสียหายไปและเมื่อการกระทำของจำเลยเป็นเหตุให้ผู้เสียหายรับอันตรายแก่กายเป็นผลให้จำเลยก็ต้องรับโทษหนักขึ้น แม้จำเลยจะฎีกาว่าผู้เสียหายได้รับบาดเจ็บที่ต้นแขนซ้ายจากมีดของจำเลยเนื่องจากอุบัติเหตุ จำเลยไม่มีเจตนาทำร้ายผู้เสียหายซึ่งสอดคล้องกับที่ผู้เสียหายเบิกความ ผู้เสียหายไม่ทราบว่าไปโดนคมมีดตอนไหน เข้าใจว่าคงจะโดนตอนที่กลับตัวมาไขกุญแจรถ บาดแผลจึงไม่ได้เกิดจากจำเลยมีเจตนาใช้มีดทำร้ายผู้เสียหายก็ตามก็ไม่ใช่ข้อสำคัญ เพราะการที่จำเลยจะรับโทษหนักขึ้นด้วยเหตุที่ผู้เสียหายรับอันตรายแก่กายนั้น จำเลยไม่จำเป็นต้องกระทำโดยมีเจตนา เพียงแต่พิจารณาว่าผลที่ผู้เสียหายรับอันตรายแก่กายนั้น เป็นผลที่ตามธรรมดาย่อมเกิดขึ้นได้ตาม ป.อ. มาตรา 63 หรือไม่ เมื่อการที่จำเลยใช้มีดปลายแหลมจี้ผู้เสียหาย การที่ผู้เสียหายรับอันตรายแก่กายจากมีดนั้น จึงย่อมเป็นผลธรรมดาที่จะเกิดขึ้นจากการกระทำของจำเลยแล้ว จำเลยมีความผิดฐานชิงทรัพย์เป็นเหตุให้ผู้เสียหายรับอันตรายแก่กาย อนึ่ง ความผิดฐานพาอาวุธไปในเมือง หมู่บ้านหรือทางสาธารณะโดยไม่มีเหตุสมควรตาม ป.อ. มาตรา 371 มีระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งร้อยบาท จึงมีอายุความ 1 ปี นับแต่วันกระทำความผิดตาม ป.อ. มาตรา 95 (5) ปรากฏว่าโจทก์ฟ้องจำเลยเป็นคดีนี้เมื่อวันที่ 1 มีนาคม 2545 เมื่อนับแต่วันที่ 15 กรกฎาคม 2543 ซึ่งเป็นวันที่จำเลยกระทำผิดแล้วเป็นเวลาเกิน 1 ปี ความผิดฐานนี้จึงขาดอายุความที่ศาลล่างทั้งสองพิพากษาต้องกันมาว่าจำเลยมีความผิดตาม ป.อ. มาตรา 371 ด้วยจึงไม่ชอบ ปัญหานี้เป็นปัญหาข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยแม้จะไม่ได้ยกขึ้นว่ากันมาในศาลล่างทั้งสอง ศาลฎีกาก็มีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยและแก้ไขให้ถูกต้องได้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบด้วยมาตรา 225

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 339 วรรคสาม, 371, 91 และให้จำเลยคืนรถยนต์และโทรศัพท์เคลื่อนที่หรือใช้ราคาแก่ผู้เสียหาย จำเลยให้การปฏิเสธ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 339 วรรคสาม, 371 การกระทำของจำเลยเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไป ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานชิงทรัพย์เป็นเหตุให้ผู้อื่นได้รับอันตรายแก่กาย จำคุก 12 ปี ฐานพาอาวุธไปในเมือง หมู่บ้านหรือทางสาธารณะโดยไม่มีเหตุสมควร ปรับ 100 บาท รวม 2 กระทง จำคุก 12 ปี และปรับ 100 บาท คำรับในชั้นอุทธรณ์ ชั้นสอบสวน ตลอดจนทางนำสืบของจำเลยเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา และภายหลังเกิดเหตุจำเลยพยายามบรรเทาผลร้ายด้วยการชดเชยค่าเสียหายบางส่วนจนเป็นที่พอใจแก่เจ้าของรถยนต์คันที่เกิดเหตุ นับว่ามีเหตุบรรเทาโทษลดโทษให้กึ่งหนึ่ง ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุก 6 ปี และปรับ 50 บาท ให้จำเลย

คินรยนต์และโทรศัพท์เคลื่อนที่หรือใช้ราคาทรัพย์สินดังกล่าวแก่ผู้เสียหาย ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29 จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 9 พิพากษาแก้เป็นว่าให้จำเลยคืนโทรศัพท์เคลื่อนที่ที่ชิงเอาไปหากคืนไม่ได้ให้ใช้ราคาแทน 13,000 บาท แก่นายชูศักดิ์ บิดาของผู้เสียหาย ยกคำขอที่ให้จำเลยคืนหรือใช้ราคาคินรยนต์ นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น จำเลยฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "...จำเลยฎีกาว่า จำเลยไม่มีเจตนาตั้งแต่แรกที่จะขู่เชื้ญประสงค์ต่อทรัพย์สินทั้งสองรายการของผู้เสียหายส่งโทรศัพท์เคลื่อนที่ให้จำเลยด้วยความสมัครใจจำเลยเจตนาเอาทรัพย์สินทั้งสองรายการไปใช้ชั่วคราวและจะคืนให้ภายหลัง เพราะจำเลยบอกผู้เสียหายว่าให้ไปปรับรถที่สถานีขนส่งหรือสถานีรถไฟอำเภอหาดใหญ่แห่งใดแห่งหนึ่ง ขณะจำเลยขับรถที่ผู้เสียหายนั่งอยู่ ผู้เสียหายสามารถเปิดประตูหลบหนีออกมาได้ ผู้เสียหายสามารถขอความช่วยเหลือจากพนักงานรักษาความปลอดภัยของมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์แต่ผู้เสียหายไม่ได้รับร้องขอความช่วยเหลือ แสดงว่าผู้เสียหายสมัครใจบอกเส้นทางให้แก่จำเลย ผู้เสียหายได้รับบาดเจ็บที่ต้นแขนซ้ายจากมิดของจำเลยเนื่องจากอุบัติเหตุจำเลยไม่มีเจตนาทำร้ายผู้เสียหาย โจทก์มีผู้เสียหายเบิกความว่า ในวันเกิดเหตุเวลาประมาณ 10 นาฬิกา ผู้เสียหายขับรถยนต์ไปจอดที่หน้าอาคารพลศึกษาในมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่ ผู้เสียหายลงจากรถและกำลังจะล็อกประตูจำเลยได้เข้ามาประชิดตัวผู้เสียหาย ใช้มีดปอกผลไม้ปลายแหลมจี้หน้าท้องของผู้เสียหายจำเลยให้ผู้เสียหายไขกุญแจรถแล้วพาจำเลยออกไป โดยบอกว่าให้ช่วยพาจำเลยหนีเนื่องจากจำเลยหนีคดีมา จำเลยฆ่าคนตายในโรงพยาบาลมาแล้ว จำเลยไม่มีพฤติการณ์ที่จะทำร้ายผู้เสียหาย และไม่ได้ขู่เอาทรัพย์สินของผู้เสียหาย ผู้เสียหายจึงหันไปไขกุญแจรถ ผู้เสียหายเห็นว่า บริเวณแขนซ้ายมีเลือดไหลออกมา ไม่ทราบว่าเป็นโดนคมมีดตอนไหนเข้าใจว่าคงจะโดนตอนที่กลับตัวมาไขกุญแจรถ บาดแผลจึงไม่ได้เกิดจากจำเลยมีเจตนาใช้มีดทำร้ายผู้เสียหาย ผู้เสียหายเปิดประตูรถออก ตอนแรกผู้เสียหายจะเป็นคนขับ แต่จำเลยบอกว่าไม่ต้องให้ผู้เสียหายไปนั่งตรงที่นั่งข้างคนขับ ผู้เสียหายจึงมอบกุญแจรถให้จำเลยจำเลยเข้าไปนั่งที่นั่งคนขับ ไขกุญแจล็อกเกียร์ แต่ไขไม่ออก ผู้เสียหายจึงไขให้แล้วให้กุญแจรถแก่จำเลย จำเลยใช้มือขวาข้างเดียวถือพวงมาลัย มือซ้ายถือมีดหันปลายมีดมาทางผู้เสียหาย จำเลยขับรถวนในมหาวิทยาลัยประมาณ 5 นาที เพื่อหาทางออกแต่หาทางออกไม่ได้ ผู้เสียหายจึงบอกให้จำเลยขับรถออกประตูด้านข้างซึ่งเรียกว่าประตูรอยแปด ซึ่งที่ประตูนั้นมีพนักงานรักษาความปลอดภัยอยู่ แต่ไม่ได้สนใจเมื่อออกจากมหาวิทยาลัย จำเลยต้อนองให้ไปส่งที่จังหวัดพัทลุง แต่ผู้เสียหายบอกว่าไกลไปแล้ว จำเลยให้ผู้เสียหายไปส่งที่สถานีขนส่งอำเภอหาดใหญ่ เมื่อไปถึงจำเลยขับรถวนเวียนดูว่ามีรถโดยสารออกหรือไม่ แต่พบว่าไม่มี จำเลยจึงขับรถไปที่สนามบิน ก่อนถึงประมาณ 3 กิโลเมตร จำเลยเลี้ยวรถเข้าซอยไปหาตู้โทรศัพท์ แต่ไม่อาจใช้ได้ จำเลยได้ขอยืมโทรศัพท์เคลื่อนที่จากผู้เสียหาย ผู้เสียหายไม่ทราบว่าจำเลยโทรศัพท์พูดกับใครแต่ได้ความที่จำเลยพูดว่า ทำงานเสร็จแล้วให้เช็คเส้นทางหลบหนี หลังจากนั้นจำเลยขับรถต่อไปอีกประมาณ 15 นาที จำเลยได้ขอบัตรประจำตัวประชาชนจากผู้เสียหาย ผู้เสียหายส่งใบอนุญาตขับรถให้จำเลย จำเลยได้จดชื่อที่อยู่ของผู้เสียหายไว้และคืนใบอนุญาตขับรถให้ผู้เสียหาย ระหว่างอยู่บนรถจำเลยไม่ได้ใช้มีดจี้ผู้เสียหายตลอดเวลาบางครั้งจำเลยก็วางมีดลง แต่จำเลยขู่ผู้เสียหายไม่ให้ไปแจ้งความ จำเลยไม่ได้เอาทรัพย์สินอย่างอื่นของผู้เสียหายไปเว้นแต่คินรยนต์และโทรศัพท์เคลื่อนที่ ผู้เสียหายขอร้องไม่ให้จำเลยเอารถไปจะให้ผู้เสียหายไปส่งที่ไหนก็ได้ จากการพูดคุยกับจำเลยผู้เสียหายสังเกตเห็นว่าจำเลยพูดจาเกินเลยความจริง เนื่องจากผู้เสียหายทราบภายหลังที่เจ้าพนักงานตำรวจจับจำเลยได้

แล้วว่า ขณะที่จำเลยโทรศัพท์อยู่ในรถ จำเลยพูดคุยกับคนรักของจำเลย หลังจากนั้นจำเลยขับรถต่อมาอีกสักพักและบอกให้ผู้เสียหายลงจากรถไป จำเลยบอกว่าให้ผู้เสียหายไปปรับรถที่สถานีขนส่งอำเภอหาดใหญ่ สถานีรถไฟ อำเภอหาดใหญ่ หรือสนามบินหาดใหญ่ที่ใดที่หนึ่ง นับแต่ที่จำเลยใช้มีดจี้ผู้เสียหายจนถึงเวลาที่ผู้เสียหายลงจากรถใช้เวลาประมาณ 2 ชั่วโมง หลังจากนั้นผู้เสียหายนั่งรถจักรยานยนต์รับจ้างกลับไปที่บ้านเล่าเรื่องให้บิดามารดาฟัง ต่อมาเจ้าพนักงานตำรวจมาที่บ้านและพาผู้เสียหายไปที่สถานีตำรวจ ผู้เสียหายให้การต่อพนักงานสอบสวนพนักงานสอบสวนทำแผนที่สังเขปแสดงสถานที่เกิดเหตุ และไปรักษาบาดแผลที่โรงพยาบาล เห็นว่า ผู้เสียหายไม่เคยรู้จักจำเลยมาก่อน ไม่มีเหตุผลที่จะแกล้งเบิกความปรักปรำจำเลย คำเบิกความได้ความเป็นลำดับต่อเนื่องสมเหตุสมผล ไม่ขัดแย้งกัน ไม่มีข้อพิรุธน่าสงสัย ทั้งสอดคล้องกับคำให้การชั้นสอบสวนของผู้เสียหาย ซึ่งผู้เสียหายให้การต่อพนักงานสอบสวนในวันรุ่งขึ้นหลังเกิดเหตุ ผู้เสียหายไม่มีเวลาที่จะคิดไตร่ตรองเพื่อให้การแตกต่างจากความเป็นจริง เชื่อว่าผู้เสียหายสามารถขอความช่วยเหลือจากพนักงานรักษาความปลอดภัยของมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ แต่ผู้เสียหายไม่ได้ทำทั้งหมดได้เปิดประตูรถหลบหนีออกมาก็ตาม แต่พฤติการณ์ดังกล่าวจะฟังว่าผู้เสียหายสมัครใจช่วยเหลือจำเลยหาได้ไม่ เพราะผู้เสียหายไม่เคยรู้จักจำเลยมาก่อน จึงไม่มีเหตุที่ผู้เสียหายต้องทำเช่นนั้น และขณะเกิดเหตุจำเลยใช้มีดปลายแหลมจี้ผู้เสียหายด้วยเชื่อว่าผู้เสียหายซึ่งเป็นผู้หญิงอยู่ในเหตุการณ์เช่นนั้น ย่อมตกใจกลัวไม่กล้าที่จะกระทำได้ที่จำเลยฎีกา แม้ผู้เสียหายจะเบิกความว่า จำเลยได้ขอยืมโทรศัพท์เคลื่อนที่จากผู้เสียหายไปโทรศัพท์ติดต่อกับผู้อื่นและจำเลยขับรถไปที่สถานีขนส่งอำเภอหาดใหญ่และสนามบินหาดใหญ่ เป็นลักษณะทำนองว่าจำเลยใช้รถของผู้เสียหายเพื่อขับไปขึ้นรถโดยสารที่สถานีขนส่งอำเภอหาดใหญ่และขึ้นเครื่องบินที่สนามบินหาดใหญ่และจำเลยยังบอกผู้เสียหายก่อนที่จะให้ผู้เสียหายลงจากรถไปว่า ให้ผู้เสียหายไปปรับรถที่สถานีขนส่งอำเภอหาดใหญ่ สถานีรถไฟอำเภอหาดใหญ่ หรือสนามบินหาดใหญ่ที่ใดที่หนึ่ง อันเป็นลักษณะว่าจำเลยไม่ประสงค์ต่อรถยนต์ที่ผู้เสียหายขับและโทรศัพท์เคลื่อนที่ของผู้เสียหายก็ตาม แต่เมื่อจำเลยไม่ได้นำรถยนต์ไปจอดที่สถานีขนส่งอำเภอหาดใหญ่ สถานีรถไฟอำเภอหาดใหญ่หรือสนามบินหาดใหญ่ตามที่บอกผู้เสียหายไว้ ทั้งยังได้ความจากจำเลยเบิกความยอมรับว่า ระหว่างจำเลยอยู่ที่กรุงเทพมหานคร จำเลยได้ขายรถยนต์ที่ขับไปเพราะไม่มีเงินใช้จ่าย และได้ความจากคำให้การชั้นสอบสวนของจำเลยว่า จำเลยได้ขายโทรศัพท์เคลื่อนที่ของผู้เสียหายไปด้วย พฤติการณ์ของจำเลยถือว่า จำเลยเอารถยนต์ที่ผู้เสียหายขับและโทรศัพท์เคลื่อนที่ของผู้เสียหายไปโดยทุจริตเพื่อแสวงหาประโยชน์ที่มิควรได้โดยชอบด้วยกฎหมายสำหรับจำเลยแล้ว ข้อต่อสู้ของจำเลยฟังไม่ขึ้น พยานหลักฐานของโจทก์มีน้ำหนักรับฟังได้ว่า จำเลยใช้อาวุธมีดปลายแหลมจี้ผู้เสียหายและเอาโทรศัพท์เคลื่อนที่ของผู้เสียหายและรถยนต์ของบิดาของผู้เสียหายที่อยู่ในความครอบครองของผู้เสียหายไป และเมื่อการกระทำของจำเลยเป็นเหตุให้ผู้เสียหายรับอันตรายแก่กายเป็นผลให้จำเลยก็ต้องรับโทษหนักขึ้น แม้จำเลยจะฎีกาว่า ผู้เสียหายได้รับบาดเจ็บเล็กน้อยจากมีดของจำเลยเนื่องจากอุบัติเหตุ จำเลยไม่มีเจตนาทำร้ายผู้เสียหายซึ่งสอดคล้องกับที่ผู้เสียหายเบิกความ ผู้เสียหายไม่ทราบว่าเป็นโดนคมมีดตอนไหนเข้าใจว่าคงจะโดนตอนที่กลับตัวมาไขกุญแจรถ บาดแผลจึงไม่ได้เกิดจากจำเลยมีเจตนาใช้มีดทำร้ายผู้เสียหายก็ตาม ก็ไม่ใช่ข้อสำคัญ เพราะการที่จำเลยจะรับโทษหนักขึ้นด้วยเหตุที่ผู้เสียหายรับอันตรายแก่กายนั้น จำเลยไม่จำต้องกระทำโดยมีเจตนา เพียงแต่พิจารณาว่าผู้ที่ผู้เสียหายรับอันตรายแก่กายนั้น เป็นผลที่ตามธรรมดาย่อมเกิดขึ้นได้ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 63 หรือไม่ เมื่อการที่จำเลยใช้มีดปลายแหลมจี้ผู้เสียหาย การที่

ผู้เสียหายรับอันตรายแก่กายจากมิดนั้น จึงย่อมเป็นผลธรรมดาที่จะเกิดขึ้นจากการกระทำของจำเลยแล้ว ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 9 พิพากษาลงโทษจำเลยในความผิดฐานชิงทรัพย์เป็นเหตุให้ผู้เสียหายรับอันตรายแก่กายนั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาทุกข้อของจำเลยฟังไม่ขึ้น อนึ่ง ความผิดฐานพาอาวุธไปในเมือง หมู่บ้านหรือทางสาธารณะโดยไม่มีเหตุสมควรตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 371 มีระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งร้อยบาทจึงมีอายุความ 1 ปี นับแต่วันกระทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 95 (5) ปรากฏว่าโจทก์ฟ้องจำเลยเป็นคดีนี้เมื่อวันที่ 1 มีนาคม 2545 เมื่อนับแต่วันที่ 15 กรกฎาคม 2543 ซึ่งเป็นวันที่จำเลยกระทำความผิดแล้วเป็นเวลาเกิน 1 ปี ความผิดฐานนี้จึงขาดอายุความ ที่ศาลล่างทั้งสองพิพากษาต้องกันมาว่าจำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 371 ด้วย จึงไม่ชอบ ปัญหานี้เป็นปัญหาข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย แม้จะไม่ได้ยกขึ้นว่ากันมาในศาลล่างทั้งสอง ศาลฎีกาก็มีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยและแก้ไขให้ถูกต้องได้ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบด้วยมาตรา 225" พิพากษาแก้เป็นว่า ให้ยกฟ้องโจทก์ในความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 371 นอกจากที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 9

องค์คณะ

ทวิ ประจวบลาภ · ชัยวุฒิ โลหิตรัตนนท์ · ไมตรี ศรีอรุณ

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/1867/2553>